

הרבנית ימימה מזרחי.
סוד קטמה טמון בנשיות
הכנה הפורצת ממנה

אמילי עמרוסי

מאמא ימימה

הרבנית ימימה מזרחי, הגורו של מאות אלפי נשים דתיות וחרדיות, היא לא פחות מאשר חידה • האישה החרדית המטופחת, המהדסת על עקביה כדי להרצות בכל רחבי הארץ, היא בו בזמן אם לשבעה, עורכת דין בהשכלתה ואשת רב מקובל • דרשותיה הכריזמטיות משלבות הומור ודמע, אגדות חז"ל וציטוטים מהגשש החיוור, ואפילו השופינג מוגדר על ידה כאחת המצוות החשובות ביותר • תופעה

מ

י האישה הזאת שיושבת מולי, אני מקמטת מצח בריכוז. כמה נשים היא בעצם? עכשיו היא בוחשת באלגנטיות בכוס מילק־שייק בבית קפה ירושלמי מאוד, ובעוד שעתיים תעביר שיעור תורה רושף שלהבות אש מול אלפי הסידות. והאם ייתכן שהאישה היפה הזאת, המהרסת על עקבים גבוהים ומשרטטת קווים מדויקים באיפור הפנים, היא חרדית, אם לשבעה ילדים קטנים, אשת רב העוסק בתורת הסוד? עוד היא בוחשת בכוס הגבוהה ואני מנסה להרכיב בדמיוני את הפאזל הבלתי אפשרי. הרי בת השירות הלאומי שטיפלה בקשישים לא יכולה להיות עורכת הדין החריפה, בוגרת האוניברסיטה העברית. ועורכת הדין החריפה לא יכולה להיות הרבנית הכריזמטית שמניחה ידיים על ראשיהן של מאות הנשים הממתינות בנחש ארוך, בעיניים רומעות, מבקשות את ברכתה. והבת הזאת למשפחת רוטשילד המפורסמת, איך היא שולחת מלשונה ח"ת וע"ן גרוניות בטבעיות שכזו? הרבנית ימימה מזרחי, הגורו של מאות אלפי נשים דתיות וחרדיות שהפכו אותה למגה־סטאר, היא לא פחות מאשר חידה.

"הבישולים שלי נשרפים, הבית שלי מבורדק, הילדים שלי זקוקים למסרק כינים. זה מה שכולן עוברות. קל להזדהות איתי. זהו דור שקצה נפשו בתוכחות ובהטפות ובשלמות. אישה היא אישה, ההתמודדות היא אצל כולנו"

"ניסית פעם לדרוף אחרי הרוח?" שואלת אותי אסנת, העוזרת של הרבנית, הממונה על לוח הזמנים הצפוף של ימימה, כשאני מציינת שמעולם לא נתקלתי במרואיין שכל כך קשה לקבוע איתו מועד לראיון. טרם ניסיתי את ראש השב"כ, אבל ייתכן שהוא יהיה זמין יותר הרבנית ימימה מזרחי (להבדיל מימימה אביטל ז"ל, מייסדת שיטת ימימה), מעבירה עשרות שיעורים קבועים בשבוע, מייצגת באופן פרטני לזוגות שנקלעו למשבר, מגדלת את ילדיה שלה, מפי רסמת מאמרים, נקראת באישון ליל לברך יולדת או חולה, ומפיצה תורה כמו בושם על פני הארץ כולה. על דלתה מתרפקות נשים לאור ירח ולאור חמה, בימות החול כמו בשבתות ובחגים. אל השיעור בשכונת פסגת זאב בירושלים צריך להגיע שעה לפני תחילתו כדי לתפוס מקום. אל השיעור בשערי חסד צריך להגיע שעתיים לפני. במדרשת נשמת בירושלים נשים יושבות במעברים. במרכז שניים בתל אביב הישיבה צפופה, מרפק אל מרפק. יש הסתערות על כל כיסא. כולן צמאות לשמוע מתורתה. כולן מוכנות להישבע שברכותיה מתקיימות, שעצותיה מדויקות, ששיעורי התורה שלה הן חמצן לנפש. המהומה סביבה, הנמשכת בהתעצמות זה שמונה שנים, חוצה עדות ומגורים: סביבה מתגוררות

הרבנית ימימה. משרדת שמחת חיים שלא נודעה כמוה בעולם היהודי

נשים חרדיות בירושלים, נשים בכרדסים חומים ככלא נווה תרצה, נשים בגופיות באולם גרוש בר' חוב מלצ'ט בתל אביב. צעירות בנות עשרה לצד קשישות שזוכרות את ההעפלה בספינות. בשי" עור שהעבירה בקהילה היהודית בווינה התיישבו לראשו" נה בחייהן זו לצד זו הבוכריות והאשכנזיות, כמה שנרשם שם כמאורע היסטורי. עשרות אלפי גולשות קבועות מכל העולם צופות בשיעורים שלה באינטרנט (המיועדים לנ" שים כלבר), והתגובות באתר מגיעות מקראקס וממוסקבה, משיקגו ומבואנוס איירס. תופעה.

בעולם האמריקני-נוצרי משגשגות דמויות דתיות בעלות כריזמה דומה לשלה. להבריל, ובמחילה מכבוד הרבנית, אפשר לציין את הכמרים הפופולריים המשלבים בדרשותיהם הומור עז, שמחת חיים ודוגמאות מחיי היומיום. בעולם היהודי לא ידענו כאלה. בוודאי לא נשים. עד שפרצה הרבנית ימימה לתודעת המגזר והמגדר, הסתפקו הנשים הרתיות או החוזרות בתשובה בדמויות גבריות או ברבניות שהציבו רף בלתי אפי שרי של חיי תורה מושלמים. "ואני לא מושלמת, אני מלאת חסרונות", אומרת ימימה בראיון הנדיר הזה, "הבישולים שלי נשרפים, הבית שלי מבורדק, הילדים שלי זקוקים למסרק כינים. זה מה שכולן עוברות. קל להזהרות איתי. זהו דור שקצה נפשו בתוכחות ובהטפות ובשלמות. אישה היא אישה, ההתמודדות היא זהה אצל כולנו".

איך הופכים נשים לשמחות?

סוד קסמה של הרבנית הוא בנשיות הכנה הפורצת ממנה: היא מטופחת, בדרשות שלה היא מתייחסת בהומור סלחני לחולשות של עצמה, והיא מכתירה את השופינג כאחת המ" צוות החשובות ביותר. אם עד היום היו לנו "באבות" כאלה ואחרים, היום יש גם מאמא: מאמא ימימה. "אנשים מחפשים רוחניות שמחה, לא מסוגפת. די עם התורה הנוצרית, הע" צובה, די עם ההטפה המפחידנית דוגמת סיפורי הגלגולים. שאיפת המצוינות מטילה עול כבר מדי. יש לנו חולשות. אני מחפשת אמירה שהיא רלוונטית לחיים שלנו. אדם לא צריך להיות שלם, אלא מושלם. הרברים שמשלימים אותנו הם אהבה, נתינה, תורה. אני רוצה שאישה תזרים כוחות לכל מי שנמצא סביבה. שאישה תשמח בחייה. שתתנחם בכך שהצרות שלה קיימות אצל כולן. שתזכור: אהבת עולם אהבתנו – ה' אוהב אותנו דרך העולם הזה".

לפני כחמש שנים שמעתי עליה לראשונה. רק שנתיים אחר כך הסכמתי להגיע להרצאה אחת שלה – נוסעת תמחה עם חברות שמקדישות שעתיים הלון ושעתיים חזור לנסי" עה אל השיעור – ואוזניי התקפלו בפליאה במהלך השיעור כולו. שעה אחת של פרשת שבוע שאליה נדחסים בקצב מסחרר פשט, דרש וסוד, מוגשים כמופע מרהיב שצחוק ודמעה משמשים בו בערבוביה. מאז נפלתי שבי. בשצף מילולי מה" פנט וכמעט בלי לקחת נשימה היא מוליכה גלים של רמזים לפרופסורית ולעקרת הבית, מחברת חוטים המקמקים בין אגדות חז"ל לגשש החייווה, מצחיקה ומרגשת, נותנת שואו. דבר כזה עוד לא ראינו. "תורה נשית היא אותה תורה, אבל נמסרת אחרת", היא מסבירה, "אישה מחפשת מסרים פרק" טיים, שיקדמו אותה, תורה שמיתרגמת לעשייה. אנחנו לא צריכות להיות זנב לגברים וללמוד דף גמרא כמו שלומדים בשיבה. אילצו אותנו להיכנס להבנה גברית, ואני מחזירה את מרכז הכובד לנשיות. כשאומרים 'נשים דעתן קלה' לא מתכוונים חלילה לכך שהן טיפשות או קלות דעת, אלא שהחשיבה הנשית היא דינמית, קלילה. נשים הן קלות כי יש להן יכולת לעבור מרבר לרבר, לא להיתקע".

חלק גדול מהדברים שהיא נושאת נועדו להעצים את קהל מאזינותיה הנשים, וזקיפות הקומה הנשית עוברת אצלה במשפחה: לפני 70 שנה כתבה סבתא שלה, שרה רוטשילד, ספרי פירושים לפרשת השבוע ונסעה משווייץ למרוקו כדי להרביץ תורה ברבים, והיום נכרתה נופת בנשים שממתנות לישועה מהגבר במקום לפעול בעצמן: "אנחנו דור שעשה אלילות מהמין הגברי. בימי השופטים היתה עבודה זרה שקראו לה 'הבעל', ואנחנו נתקענו באותו מקום. הם צעקו 'הבעל עננו', ואנחנו צועקות 'הבעל עננו'. הבעל לא יציל אותך. קחי אחריות על החיים שלך. אל תטילי הכל על בן הזוג. אני משתגעת כשאני רואה נשים

הן לובשות בגדים רחבים ולכן לא מקפידות על מה שנכ" נס להן לפה. יש כאן חוסר הגינות נשית שאומר: אני כבר מצאתי לי בעל והוא לא יברח לי. זה שיעור שצריך ללמוד מהצפוניות בתל אביב: להרגיש תמיד שאת בתחרות על

נמוכות רוח. זה לקוח מהעולם הנוצרי, והרבה מזה באש" מת הפמיניזם הלוחמני שאמר 'אל תיתני להם להשפיל אותך', ופעל מתוך משנה של נחיתות. אישה יהודייה היא דבר מלכותי, מורם מעם, מי יכול להשפיל אותה. הנשים

"אם חבר מבקש ממך מקדחה, את לא תתחילי לדון איתו אם המקדחה תועיל או לא, אלא פשוט תיתני לו. כשאישה מבקשת ממני ברכה אני לא יודעת אם אני ראויה לברך, אבל אני בטוחה שהיא ראויה להתברך. היא מבקשת ברכה אז אני נותנת"

ליבו של בעלך, להיראות טוב כדי שהוא לא יסתכל על אחרות. נשים דתיות שכחו להילחם על הבעל שלהן. היא רופסת והוא רופס, וכאילו אמרת: זהו, אני הגולדה שלו והוא תקוע איתי עד זקנה ושיבה".

"המתה היא אך פעם לא חסד"

אז מיהי האישה המפתיעה הזאת, זו שלא יכלה לצוץ אל חיי העולם הדתי לפני 500 שנים ולא לפני 50 שנה, ואפילו לא לפני עשר שנים? היא נולדה וגדלה בשכונת בית וגן בירושלים לאב ייקה ממשפחת רוטשילד הידועה, ולאם מרוקנית ממשפחת שושנה, משפחת רבנים ודיינים חשוב" בה. את התיכון הדתי חורב סיימה בהצטיינות חריגה ולאחר השירות הלאומי פנתה ללימודי משפטים באוניברסיטה העברית. עד לפני כמה שנים עבדה כעורכת דין וכסוענת רבנית. בעלה, הרב חיים מזרחי, הוא מקובל ירושלמי הנחבא אל הכלים ממוצא סלוניקאי, גם הוא עורך דין במקצועו, הלומד ומלמד בישיבת המקובלים לשם. "אם הוא לא היה אדם כזה גדול, הוא לא היה יכול להיות במחיצתי", מעידה רעייתו, "כבר קרה שניגשה אליו איזו זקנה וברירה אם הוא הרב ימימה. הוא תומך בכל מה שאני עושה ופועלת, אבל מדי פעם, בין שטיפת כלים להחלפת חיתול, הוא מתמרמר שהפכתי אותו לעוזרת". הם הורים לשבעה ילדים, הבכור בן 18 וחצי והצעירה בת שנתיים וחצי. לפני חמש שנים שכלו בן שנפטר בגיל שנה וחצי כתוצאה ממום מולד בלב. "החיים הקצרים שלו היו לא פשוטים, והיו ששאלו אותי

העצבות הן המחלה של הדור שלנו, ומשם נובעות הרבה בעיות. כתוב בספר משלי 'בן כסיל תוגת אמו' – כשהאמא עצובה, גם הילד יוצא אהבל".

הרבנית מסייעת לנשים לשמוח, ועל הדרך תומכת בכ" לכלת ישראל, כשהיא מבקשת פעם אחר פעם מהנשים לצאת למסע קניות משיב נפש: "אישה חייבת להיות יפה. אנחנו לא צריכות להיות בעונש עם דגמ"ח ישן, שמלה מ-1948 או חולצת פאוור ריינג'רס שמפחידה את הילדים. צאי לקניות, תשמחי בקניות. ותעזבי את הכסף. הרי אין דבר יקר יותר מאישה עצובה".

יופי וצניעות לא עומדים בסתירה?

"היום אנחנו חשופים לערטול כל כך קשה ובוטה, שסף הגירוי הוא לא טבעי. התורה רוצה לשמור על סף גירוי בריא. שנהיה הנסיכים שעל העדשה. שגבר ידע להתרגש מקרסול של אישה, ממרפק, מהשיער של אשתו שתמיד מכוסה. זה עניין הצניעות. אין לך דבר יפה מהצניעות, ואם את לא יפה את בוגדת במושג הצניעות. אמותינו שרה, רבקה, רחל ולאה היו יפות תואר ויפות מראה, ולכן היו כוח משיכה ליהדות. מי היה מקשיב להן אם לא היו מטופחות ונאות?".

כשהיא מדברת על טיפוח ונשיות, היא לא חוסכת ביי קורת מצאן מרעיתה: "אישה היא מלכות, ומלכות מחייבת מחשבה. ריבוננו של עולם, תחשבי לפני שאת מתלבשת. אני מאוד אוהבת את המתנחלות, אבל יש בהן כאלה שמרוב שהן רוחניות ומזניחות את הגשמיות, הן יגורו על איזה ג'אבל וילבשו את שמלת הרועה העולה מן הנהר. זה לא עניין של טעם, זה עניין של חוסר טעם. יש נשים דתיות שמתמסרות לעליבות ולחלוק הבית. במעין מעגל קסמים

הרבנית בפעולה. תור ארוך של עשרות נשים משתרך לפנייה בסיום ההרצאות

אם כדאי להתפלל עליו חלילה שייפטר מן העוֹלָם. אבל הילד הזה ומה שהוא העניק לנו לימדו אותי שהחיים שווים בכל מחיר. המתה היא אף פעם לא חסר."

מילדות נדחפה בידי אביה לרכוש השכלה רחבה: "בכל חופש גדול אבא שלי היה מושיב אותנו ומלמד אותנו לטינית, ערבית, צרפתית. קניית ידע והרחבת אופקים הם ערכים שקיבלתי מהבית". תעודת ההסמכה שלה במשפטים תלויה על הקיר, והיום אינה בשימוש, "אבל לדימוי העצמי שלי זה מצוין. כאישה אני נאלצת לעסוק גם בדברים נמוכים כמו ניגוב נולות והחלפת חיתולים, ואז אני מגניבה מבט אל תעודת עורכת הדין שלי ויודעת שאני שווה משהו". את הפרקטיקה המשפטית היא מיישמת מול ריבוננו של עולם: "אני שומעת סיפורים קשים מנשים שמבקשות ברכה, כל כך הרבה צרות יש בעם ישראל, והדרך היחידה שלי להי תמוך היא להעביר לערכאה עליונה".

אין לה טלוויזיה בבית אבל בהרצאות שלה היא מפגינה בקיאות מרשימה בסלנג הערבי ובכוכבי התרבות החולפים בשמינו. "כל דקה פנויה שיש לי אני מקדישה לילדים שלי או לתפילות על עם ישראל, אבל אני חיה בתוך עמי ויש לי מושג מסוים לגבי מה קורה. אני שומעת בכל לילה בחצות את מהדורת החדשות ברדיו, ומתוודעת לכוכבים הנולדים דרך נשים שמגיעות להתייעץ איתי", היא מסבירה.

תור ארוך של עשרות נשים משתרך לפנייה בסיום ההרצאות. הן מבקשות ברכה, והיא מסוככת מעל הראשים בווז יריים עדינות ומטופחות ומברכת. "אם חבר מבקש ממך מקדחה, את לא תתחילי לדון איתו אם המקדחה תועיל או לא, אלא פשוט תיתני לו. כשאישה מבקשת ממני ברכה אני לא יודעת אם אני ראויה לברך, אבל אני בטוחה שהיא ראויה להתברך. היא מבקשת ברכה או אני נותנת". שמען של ברכותיה המוצלחות עשה כבר כמה סיבובים סביב הגלובוס, ובקשות מגיעות מכל רחבי תבל. מיותר לציין שבירושלים עוצרים אותה ברחוב ומרכינים ראש תחת ידיה בלי לחכות לאישור. ובכלל, הרחוב הירושלמי רווי אחריה. היא הרבנית הראשונה והיחידה שקנתה לה חבורת חסידות קולנית, שלא לומר מעריצות. חילוניות מושבעות דבקו בה, וגם נשות חצרות חסידיות סגורות. קהילות יהודיות בעולם מחזרות אחריה. ברנז'ת החוזרות בתשובה סובבת אותה והיא נחשבת אשת סודה של הזמרת החוזרת בתשובה לאה שבת. אל השיעור במרכז תל אביב מגיעה בקביעות תלמידה מוסלמית מכפר ערבי שמסכמת בצמא כל מילה שלה, ואינה מתכוונת להתגייר. ימימה מתייחסת לכל ההרצה בחיוך: "נו, אדם חייב להעריך משהו. זה או אני או ברנד פיט. בהתחשב באפשרויות, בהחלט לא נורא שיעריצו אותי. מה עדיף, שיעריצו את מדונה?".

מעבר לחיוך, אף נימה של גאווה או התנשאות אינה מדרגת את חביבת הקהל הזאת, והיא ממהרת לגמד את עדר הנהונות אחריה אל מול עדר המתנגדים שהצליחה להקים: "יש תגובות קטלניות וזה מכניס בי ענווה. אני מקבלת אי מיילים מורעלים, מלאי שנאה, מאנשים שהשילוב של אישה שמעזה לחדש חירושי תורה מוציא אותם מדעתם. הציבור מקטין אותי". ואכן, בחלק מתתיימגור הדתי המסועף לפל גיו ולמנהיגיו רואים בה איום. גברים בעלי כוח ושררה חשים שהיא חודרת למרחב המחיה הטבעי שלהם ושואלים בקול רם מה לאישה ולגמרא. אחרים כועסים על השפה שבה היא משתמשת – באחד הריכוזים החרדיים הופסקו השיעורים שלה בעקבות שימוש במטבע לשון שעורר מחלוקת – או על ההלצות הסחבקיות על אבות ואמהות האומה. גם עם ההומור לא כולם חשים בנוח: "אתמול, בשיעור בבני ברק, סיפרתי משהו מצחיק, ונשים הסתכלו זו בזו בפחד: מה, מותר לצחוק? מותר לצחוק בשיעור תורה?".

מהלכת על התפר שבין הציבור הדתי לציבור החרדי, היא אינה חוששת למתוח ביקורת על כל אחד מהמגזרים: "בציבור הדתי-לאומי יש מצד אחד אהבת ישראל מדהימה, אבל המסר החינוכי לילדים הוא לא הוגן, ומטיל אחריות כבדה מדי על כתפי המתבגר או המתבגרת להחליט מה הכיוון שלהם. כשתובעים מהנוער להגיע לבד להגררה שלהם, הם יוצאים מבלבלים. בציבור החרדי יש מצד אחד ריכוז באני, במשפחה שלי, ועם ישראל נותר מוזנת, אבל מצד שני המסרים החינוכיים לילדים יותר בהירים. הנשים החרדיות, אגב, הרבה יותר חזקות ממה שמציירים: הן עצמאיות ומשכילות ומפונסות גאות. הבת שלי לומדת בבית

אותה בנחמות. היא בוחרת בנדיבות את הנושאים ומדברת לכולן, היא יודעת להקשיב באמת לנשים, מלמדת זכות על כל אחת, מחלקת מתנות של עצות וטיפים. היא לא גורו ואין סביבה חצה. היא יותר כמו אחות גדולה". העוזרת שלה, אסנת ("בלי שם משפחה, גם ככה הן רודפות אחריי שאסדר להן פגישה עם הרבנית"), חוזרת בתשובה מקיבוץ דפנה והמונה על הדיפת המעריצות, מכנה אותה "הרבנית גרבר": "היא טחנה את התורה כך שאפשר לבלוע וקל יותר לקבל תורה. עד היום זה היה כמו שמלעיטים אווזים, בכוח, והיום זה מחליק בגרון כמו גרבר. תענוג".

ימימה מחזיקה בגישה חדשנית ומקורית על כל עניין ביהדות. המשיח, למשל, מגיע בכל יום מחדש: "יש משיח בכל יום, משיח יומיומי. בכל יום אחכה לו שיבוא, והוא בא. משיח שאפשר להשיח בפניו את הכאב" – ותופעת הרווקות

יעקב תואר במחשבים ועשתה בגרות מלאה. ונכון, הציבור החרדי רחוק מלהיות אידיאלי. יש שם גזענות מחליאה, מצערת, מקוממת, כלפי הציבור המזרחי".

"הגברים לא צריכים לדעת הכל"

הכל התחיל לפני שמונה שנים בסלון ביתה, בעשר נשים שהגיעו לשמוע שיעור סביב עוגת קוקוס מתפוררת, והפך למפעל נשי אדיה. מלבד ההרצאות הקבועות, נודדת הרבנית על עקביה ועל תורתה להרצאות מזדמנות, מכלא נווה תרצה ועד מאה שערים, מאילת ועד עקורי גוש קטיף בניצן, מקריית שמונה ועד נתיבות, מאוקראינה ועד אוסטרליה.

העוזרת שלה, אסנת, חוזרת בתשובה מקיבוץ דפנה, הממונה על הדיפת המעריצות, מכנה אותה "הרבנית גרבר": "היא טחנה את התורה כך שאפשר לבלוע וקל יותר לקבל תורה. עד היום זה היה כמו שמלעיטים אווזים, בכוח, והיום זה מחליק בגרון כמו גרבר. תענוג"

המאוחרת היא עדות לימות המשיח: "אחד מסממני הגאולה הוא 'ותפסו שבע נשים באיש אחד'. כששבע רווקות נא בקות על כל רווק פנוי זה סימן שהגאולה קרובה. הסיבה היא שהנשים ברמה רוחנית מאוד גבוהה". ואגב נשים ברמה רוחנית גבוהה, היא רגילה לשאלות ולבלבולים ולהחלפות בינה לבין המורה הרוחנית ימימה אביטל ז"ל, מיסטיקנית שפיתחה את תורת החשיבה ההכרתית המוכרת כ'שיטת ימימה': "תמיד שואלים אם לא מת, אז אני צובטת את עצמי ובודקת שאני חיה. אני נורא אוהבת את החיים ונו ראו מקווה לא למות".

היא מדברת מהר, בוטח וקולח. אני חייבת לשאול אותה אם גם לה לפעמים יש שאלות. אם גם אצלה מבקר גמד הספקות, בלילה, בין סדין לבין כסת. "בטח שיש ספקות", היא עונה, שוב יורה תשובה מנוסחת היטב, "בכל בוקר יש לאדם עבודה מחדש: אמונה, ביטחון בה', שמחה. זה כמו מכון כושה. אם לא עובדים על הגוף, זה מתחיל לנוול לכל הכיוונים. כך גם מידות הנפש".

emilya@israelhayom.co.il

מי שחתומה בין היתר על הוצאתה לאור של הרבנית היא יקרת פרידמן, צעירה ירושלמית שהגיעה לשיעור ההוא בסלון בעודה שוקדת על דוקטורט בתקשורת המונים, ומאז נטשה את הדוקטורט והחלה להפיץ בכתובים את שיעורי פרשת השבוע השבועיים. על גיליונות "פרשה ואישה" המתפרסמים בימי חמישי מנויות אלפי נשים, ובשיעור רים המועברים באינטרנט צופות מדי שבוע עשרות אלפי גולשות מחמש יבשות. כמו ההרצאות החיות, השיעורים האינטרנטיים סגורים בפני גברים ומתאפשרים בהקשת סיסמה הניתנת לנשים בלבד. למה נשים בלבד? "קודם כל, כדי שבעלי לא יקנאו", אומרת ימימה בקריצה, "וחוץ מזה, אני מדברת על כבוד האישה. המסרים והטקטיקות שלנו צריכים להישאר עלומים. הם לא צריכים לדעת הכל".

מה יש בה, באישה מרובת ההפכים הזאת, שלא היה בשום מורה אחרת לפנייה? מה הפך אותה לסלבריטאית פרשת השבוע הראשונה והיחידה? "היא קודם כל נורא יפה", אומרת יקרת פרידמן, "גם במראה שלה, וגם בכל מה שהיא עושה טמון יופי. הרברים שלה פוגעים בכטן הרכה וממלאים